

наха по разни страни да търсятъ. Ръмжението на стария вълкъ ги събра бързо около него. Половината отъ заяка бѣше вече изядена, а останалата половина старикътъ се рѣши да защитава до послѣдни сили. Като притисна заяка съ лапата си, стариятъ вълкъ, озжбенъ, съ свѣткащи очи, стоеше прѣдъ сѣмейството. Единъ малчуганъ се спусна къмъ заяка, но веднага отскочи съ скимтение; стариятъ го ухапа. Това скимтение разсърди вълчицата; като сви уши, тя се хвърли върху стария егоистъ. Това бѣше сигналъ; другитѣ веднага послѣдваха примѣра ѝ. Започна се страшна борба и стариятъ вълчага, колкото и да се брани, бѣше задушенъ отъ малкитѣ. Но, уви, слѣдъ смъртта на старика не се указа никакво наслѣдство: едно хрисимо синче, въ разгара на борбата, бѣ докопало останалото отъ заяка и го изяло. Когато общия ядъ се поулегна, вълцитѣ додоха на себе си и тръгнаха на пжтъ. Нерадостни бѣха: нѣколко денонощия да гладуващъ — не е шега. Заети съ гонитба на заяка и въ борбата съ старика-вълкъ, тѣ не усѣтиха какъ се мина врѣмето и започна да се развидѣлява; а денѣ да се ходи на ловъ не бива; оставаше имъ само да се прибератъ нѣгдѣ на почивка.

Но, чуй! разнесе се звукъ отъ ловджийски рогъ. Вълцитѣ се спрѣха; старата вълчица наостри уши. Силно заби сърдцето ѝ; тя знаеше този ужасенъ сигналъ и се завтече къмъ гората. Далечъ тамъ се виждаха, прѣснати единъ по единъ, възсѣдали на стройни коне, ловци. Колко сж — струва ѝ се, че нѣматъ брой; цѣлата гора сж заобиколили. Наведе глава старата разбойница — лоша е работата.

Ето, раздаде се въ горската тишина, тънкиятъ пискливъ гласъ на млада хрѣтка.